

El Mallorca, sense comprador

EFEE
Mateu Alemany

Per segona vegada en menys d'un any, el Mallorca es queda a última hora sense comprador.

El dia fixat era el dilluns 27 de juliol, a les set del capvespre a una notaria del centre de Palma. L'empresari madrileny nascut a les Canàries Carlos González —que es dedica als negocis informàtics— s'hi presenta per comprar el 92 % de les accions de la Societat Anònima Esportiva Mallorca. Però el venedor, actual propietari i president, Mateu Alemany, no hi fa acte de presència. Es limita a fer públic un comunicat en el qual assegura

que no ha estat possible l'acord i que, en conseqüència, la venda no es durà a terme. A més, segons les informacions de la premsa local, Alemany hauria dit que “no tornaré a parlar de la venda” de la seva empresa de futbol.

Acords i desacords. Amb la finalització del campionat de lliga —en el qual el Mallorca aconseguí mantenir-se un any més a la primera divisió—, el propietari i president de l'empresa començà

a buscar oficialment compradors. Segurament els contactes ja havien sovintejat anteriorment, però, fent honor a la seva paraula, no volgué parlar de la possible venda fins que acabés la temporada futbolística. No es tractava, només, de no parlar-ne durant la lliga per no entorbolir les aspiracions de permanència a primera divisió de l'equip, sinó també, i especialment, perquè l'empresa encara no era seva.

Fa just un any, el juliol de 2008, Vicenç Grande, que llavors era el president i propietari del 92 % de les accions de la Societat Anònima Esportiva Mallorca, va fer públic el principi d'acord amb l'empresari anglès Paul Davidson, en virtut del qual el britànic es comprometia a fer efectius a l'octubre següent més de quaranta milions d'euros per adquirir les accions de Grande. Davidson passà a Mallorca un estiu d'allò més divertit. Amb una incontinència verbal prodigiosa, quasi a l'altura del gust per les visites als cellers mallorquins de vi —una part de les quals, a bastament seguida pels mitjans—, no s'estava de dir a qui el volgués escoltar que no en tenia ni idea de futbol, que injectaria al Mallorca molts milions per fer-lo “un club competitiu a Europa” i, de passada, que la compra de l'empresa futbolística li permetria “construir a Mallorca una planta de reciclatge” de plàstics. Davant d'un personatge tan pintoresc, aviat els periodistes esportius mallorquins començaren a dubtar que realment tingués tants de diners per adquirir el Mallorca. No els mancava raó. El dia que s'havia de fer efectiva la compravenda, els periodistes esperaven, sota una intensa pluja, a la porta de la notaria. L'anglès no va aparèixer. Es limità a fer públic un comunicat delirant en el qual assegurava que “la crisi internacional” li impedia de tenir la liquiditat necessària, però que no renunciava a comprar el Mallorca més endavant.

Aleshores els administradors del concurs de creditors de les empreses de Vicenç Grande —les quals estaven sota aquest concurs des de mitjans del juny anterior— es començaren a posar nerviosos, veient que les promeses del propietari de rebre diners no es concretaven. Val a dir que pròpiament el Mallorca no hi està, en el concurs de creditors, però la posició del propietari era molt feble. Molt més encara després

Carlos González

de la frustrada operació de venda. En una ràpida successió de fets, i després de negociacions amb els administradors del concurs, Grande es veié obligat a renunciar al control de l'empresa futbolística. Va ser el 15 de gener d'enguany quan cedí el control absolut a Mateu Alemany, el qual havia estat director general del club i s'havia enfrontat al propietari, motiu pel qual havia sortit de l'empresa. A canvi de la cessió, Alemany signava una opció de compra per un milió i mig d'euros que hauria de fer efectiva el 30 de juny. Arribada la data, així ho féu. El Mallorca, en conseqüència, era seu i en podia fer el que volgués. Com, per exemple, vendre'l. Que és el que sempre havia dit que faria.

A partir de la finalització de la lliga i en especial quan es va fer efectiva l'opció de compra per part d'Alemany, sorgeixen tota mena d'informacions sobre possibles compradors. Una de les opcions més sòlides pareixia ser la que encapçalava Llorenç Serra Ferrer. Serra és conegut per haver estat entrenador del Mallorca durant molts anys, per anar-se'n després al Barça i al Betis, a més d'entrenar també clubs estrangers. Es presentà a Alemany com a representant d'uns anònims empresaris mallorquins –mai no els identificà– que volien comprar el club per fer un projecte seriós, tal com reclamava el propietari i president. Paral·lelament, un desconegut empresari madrileny –nascut a les Canàries–, Carlos González, que és soci del Reial Madrid, entrà en el ball oferint cinc milions d'euros. Després d'unes poques

València CF o la tàctica de la inestabilitat

Si la del Mallorca és la història d'un culebrot, la del València CF més bé s'assembla a qualsevol de les escenes de la cabina de vaixell dels germans Marx. Al club de Mestalla s'ha instal·lat la confusió més absoluta des que, el 2001, la família Soler es va convertir en màxima accionista del club. Operacions urbanístiques truncades, canvis de presidència inesperats, reunions semiclandestines a la matinada, salaris sense pagar, obres de l'estadi aturades, intervencions encobertes de Bancaixa... són algunes de les circumstàncies que als últims anys han sobrevingut en un club que ha fet de la inestabilitat el seu *modus vivendi*. L'últim episodi ha estat el protagonitzat per una firma d'origen uruguaià, Inversiones Dalport, que, segons afirma, s'ha convertit en màxima accionista del club després d'haver comprat el 50,3 % de les participacions que fins aleshores havien pertangut a la família Soler, a l'ex-president Vicente Soriano i al directiu Vicente Silla. Dalport ha arribat al València CF de la mà de Soriano, fins el mes de juny passat president del club. L'entrada d'aquesta firma ha provocat un terratrèmol institucional quan tot apuntava cap a una certa estabilització de la situació institucional del club "xe". El mes de juny, l'eixida de l'ex-president Soriano, incapaç de trobar una solució per a les necessitats financeres del club, va donar pas a una etapa que molts van pronosticar que seria molt més estable que no les anteriors. Amb el tutelatge de Bancaixa (a la qual el València CF deu 240 milions d'euros) i el beneplàcit de la Generalitat Valenciana, el consell d'administració del club decidí nomenar nou president Manuel Llorente, un home d'acreditada solvència –havia estat ja al València CF i actualment era president del Pamesa– vinculat a la família Roig. Llorente arribava al capdavant d'un club sobre el qual planava l'amenaça del concurs de creditors. Com a eixida a la situació, el nou president impulsà una ampliació de capital que allunyara el fantasma de la bancarrota i donara un cert oxigen financer. Només dos dies abans que s'iniciara la primera volta de l'ampliació de capital, l'ex-president Soriano irrompé a la premsa anunciant que Inversiones Dalport havia esdevingut màxima accionista, després d'haver comprat a través de pagarés avalats per la Ford Motor Company el 50,3 % de les accions del club. L'operació ha obert nombrosos interrogants en un club on la realitat sempre supera la ficció.

Violeta Tena

setmanes de negociacions, Alemany acusà Serra Ferrer de no haver complert el que havien pactat verbalment i, en conseqüència, anuncià que vendria el Mallorca a González, "un empresari seriós", segons el qualificà, amb el qual arribà a un principi d'acord.

Durant una setmana llarga, tot van ser flors i violes. González anuncià fitxatges –alguns, certament peculiars, com Luis Figo, ja retirat–, traspessos de jugadors en plantilla, remodelació de la junta directiva, el nom –Joan Buades, un advocat d'èxit empresarial i econòmic– del futur president designat per ell per representar el club, es reuneix a Madrid –a l'Asador Donostiarra– amb el director esportiu mallorquinista –Nando Pons–, que torna a l'illa amb el càrrec confirmat... Però, de sobte, el divendres 24 –tres dies abans de la signatura de la compraven-

da– comencen a espargar-se per Palma rumors sobre l'avortament de l'operació. González diu a Alemany que, atès que ha descobert problemes econòmics –dos jugadors han denunciat el club, un deute amb l'Atlètic de Bilbao, un pagament important que s'hauria de fer a Hisenda de forma immediata...– que no coneixia en el moment en què es va comprometre amb la compra, l'oferta mudava: ara no pagaria els cinc milions de cop, sinó a terminis. Alemany rebutja de pla la nova oferta. L'operació es frustrà.

Un any després d'haver començat l'estrany culebrot de la venda del Mallorca, encara hi ha el cartell políglota –es ven, "se vende", "for sale", o fins i tot "zu verkaufen"– metafòricament penjat a la porta del club.

Miquel Payeras